

Potěš svého manžela / Potěš svou manželku

Phyllis Moore – Marriage Enrichment 2003

Ne každý vztah vypadá stejně

Phyllis Moore začíná připomínkou, že žádná dvě manželství nejsou stejná. Každý pár má jiné nastavení, jiný styl komunikace, jiné způsoby vyjadřování lásky. Některé ženy jsou hlučnější, jiní muži jsou tiší, a to všechno je v pořádku. Neexistuje univerzální šablona na dobré manželství – a právě to bývá příčinou zklamání.

Společnost nám často podsouvá představy o tom, jak by manželství mělo vypadat – co je „normální“ nebo „správné“. Ale pokud se budeme snažit přizpůsobit své manželství nějakému ideálu zvenčí, a ne partnerovi, výsledkem bude nespokojenost.

Příběh ženy, která chtěla dokonalý dům

Phyllis vypráví o ženě, která vyrostla v rozvedené rodině a rozhodla se, že její vlastní manželství bude perfektní. Vkládala obrovské úsilí do pořádku: měla navařeno, dům bez poskvrnky, prádlo složené, vše naplánované. Myslela si, že právě to z ní dělá ideální manželku.

Jenže její manžel si přál něco jiného – ne dokonalost, ale společný čas. Chtěl, aby si s ním sedla, projela se s ním autem, odpočinula si. Ona to ale odmítla, protože se držela svého modelu „perfektního domova“. Výsledkem bylo odcizení.

Z tohoto příběhu plyne důležitá lekce: manželství není o výkonu, ale o vztahu. Je důležitější se přizpůsobit konkrétnímu partnerovi, než se snažit naplnit obecné představy o tom, jak má vypadat „správný manželský život“.

Role se mění – a s nimi i očekávání

Phyllis upozorňuje, že společenská očekávání, která fungovala kdysi, dnes často neplatí. Dříve většina žen zůstávala doma a starala se o domácnost. Dnes ale většina z nich pracuje – mnohdy stejně intenzivně jako muži. Není proto spravedlivé, aby ženy stále nesly celou tíhu péče o domácnost.

Vyzdvihuje svého muže Keitha jako příklad toho, že manžel může být největším pomocníkem. Současně říká, že ani žena by neměla očekávat, že všechno bude vždy podle ní. Manželství je o vzájemnosti a ochotě ustupovat – z obou stran.

Přestali jste se snažit potěšit

Když se lidé teprve poznávají, snaží se být pro toho druhého nejlepší verzí sebe sama. Píší si lístky, nosí si dárky, vyhledávají, co se tomu druhému líbí. Ale po svatbě často přestanou.

Místo toho se zaměřují na to, co jim chybí, co partner nedělá správně, co jim vadí. Jak říká Phyllis: „Čím víc chyb hledáš, tím víc jich najdeš.“ A právě toto zaměření na nedostatky vztah ničí.

Připomíná, že ženy rády slyší, že jsou milovány. Dřív jim muži psali básničky – a ptá se, kdy naposledy to udělali teď? Úsilí, které vedlo k manželství, by se nemělo po svatbě vytratit, ale zesílit.

Potvrzení hodnoty – od Boha, ne od člověka

Jednou z největších pastí v manželství je, když se snažíme od partnera získat svou hodnotu. Chceme slyšet, že jsme krásní, dobří, milovaní. Ale partner není zdrojem naší identity – je jím Bůh.

Phyllis sdílí vlastní zkušenost: i když jí Keith často říkal, jak je krásná, neuvěřila tomu. Byla nejistá a připadala si bezcenná. A protože mu nevěřila, nestačilo to. Dokud člověk neví, kdo je v Božích očích, nedokáže přijmout ani lásku druhého.

Tuto vnitřní prázdnotu žádné manželství nezaplní. Pokud člověk čeká, že ho partner „naplní“, bude vždy zklamaný. Jen Bůh může potvrdit naši hodnotu. A teprve když to přijmeme, můžeme být skutečně svobodní ve vztahu.

Změna je nutná – pro oba

Phyllis otevřeně říká, že kdyby se ona sama nezměnila, jejich manželství by dnes neexistovalo. Změna je nevyhnutelná. Není to slabost, ale důkaz síly – někdo se musí začít měnit, jinak se nic nezmění.

Dává praktické příklady: žena, která nutí muže k určité životní úrovni, přetěžuje vztah. Jiná trvá na pořádku a přehlíží potřebu společného času. V obou případech jde o nedostatek rovnováhy a ochoty se přizpůsobit.

Je třeba si položit otázku: stojí mi tohle konkrétní chování za napětí, které přináší do vztahu? Může být snaha o dokonalý dům, mlčení nebo pasivita skutečně důležitější než blízkost a klid v manželství?